

Po boku krále Eduarda seděla na trůně jeho žena, královna Eleonora, dáma v nejlepších letech. Měli spolu jedinou dceru, princeznu Elišku. Ta byla krásná a brzy měla oslavit osmnácté narozeniny, avšak byla velmi rozmazlená. Protože to byla královská dcera, dávali jí vše, nač si vzpomněla. Když Eliška nedostala to, co chtěla, dokázala si to vynutit, vykřičet a vykřičet. Protože dostala všechno hned, nevážila si věci a už ani nevěděla, jaké to je, na něco se těšit. Eliška byla rozmazlená a taky drzá. Velmi často také odmlouvala a byla zlá. Špatně se chovala také ke služebným a dělala jim různé naschvály. Tu po nich házela kamínky, tu na ně zase stříkala vodu, když se koupala, na hlavu jim pokládala živé pavouky, pod nohy jim pouštěla živé myši, které chytila ve sklepě, tajně rozsypávala hlínu po pokojích a pak se s úsměvem tajně dívala, jak dostane služebnictvo vyhubováno, padala naschvál do rybníka a sem tam i plivala na lidi. Každé obyčejné dítě by už dávno dostalo přes pusy, ale protože Eliška byla princezna, všechno jí prošlo.

Eliška nikdy nikoho za nic nepochválila a přitom se všichni tolik snažili, ba dokonce by jí snesli modré z nebe. Možná to byl také důvod, proč se k nim takto Eliška chovala. Nevážila si toho, že jí služebnictvo všechno dalo hned. Kdyby tomu bylo jinak a lidé v zámku ji nerozmazlili, určitě by se služebnictvo mělo lépe.

Eliška měla ráda jen jediného tvora, svou bílou kočku Mňaudu. Tu už však neměla, protože si ji rozmazlila. Mňauda ji jednou sekla drápkem a Eliška se na Mňaudu rozzlobila a nechala jí drápky ostříhat. Ne že by to Mňaudě moc vadilo. Drápky nepotřebovala, byla rozmazlená a myši nelovila, ale ještě nikdo nikdy si jí nedovolil provést něco, co se jí nelíbilo. A tak jednou, když si s ní chtěla Eliška hrát, ji Mňauda kousla do prstu. Eliška se na Mňaudu tak naštvála, že poručila, ať ji hajný odnese do močálů a tam ji nechá. A pro jistotu ať tam Mňaudu odnese večer.

„Aspoň bude mít Mňauda strach!“ přikázala Eliška s ovázaným prstíkem na ruce.

V pekle

„Všichni čerti nástup!“ zařval Lucifer. Švihal při tom bičem, který dělal blesky, a vidlemi brousil pekelné skály, až všude tančily jiskry. Po zemi poskakovaly malinké Eliášovy ohýnky.

V nekonečných pekelných prostorách se hlas Lucifera ozval snad šestkrát. Navíc tichý a unavený nářek duší z kotlů, kde lidské oko nemohlo dohlédnout konce, tvořilo pochmurnou symfonii směsi hlasů, kterou kdyby lidské ucho uslyšelo, bylo by to to poslední, co by v životě zaslechlo. A člověk by poté již nikdy nepoznal pocit štěstí. Vyjma speciálního Lucifera kouzla pro lidi, kteří by chtěli v pekle pracovat a odčinit si své hříchy dřív, než skočí v pekelném kotli černých duší. Černýma očima koukali před sebe a vypadali, jako by právě dojedli koks a dopili černouhelnou smolu.

„Kdo sem dotáhl tu bytost?“ zařval znovu Lucifer a díval se do davu čertů, kteří udělali ze strachu krok vzad.

Zvedla se ta nejmenší ruka a Lucifer si to namířil rovnou k ní. Lucifery oči rudě zazářily. Chytl čerta za rohy a celého ho zvedl do výše svých zlostných očí. Čert strachy ztuhl a přestal se hýbat. Bylo jasné, že Lucifer z čerta už žádné další informace nedostane, a tak mu zarazil rohy do stropu, kde pak visel jako vánoční baňka. Necukal sebou. Báł se Lucifera. Jeho ocas byl povislý jak ocas býka, který právě usnul vestoje...

Lucifer se podíval na zbytek čertů a zařval: „Měli jste mi donést hříšníka! A co jste mi donesli? Toto! Cožpak nevidíte, že má na zádech křídla? A vy tupci barvoslepí nevidíte, že je bílý...?!“